

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 9 sierpnia 1972 r.

Nr 39

TREŚĆ:
Poz.:

UCHWAŁY RADY MINISTRÓW:

213 — nr 205 z dnia 28 lipca 1972 r. zmieniająca uchwałę w sprawie nadania statutu Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń	445
214 — nr 206 z dnia 28 lipca 1972 r. w sprawie ryczałtów za noclegi w podróżach służbowych	445

ZARZĄDZENIA:

215 — nr 56 Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 lipca 1972 r. w sprawie zapobiegania nieuzasadnionemu wzrostowi kosztów inwestycji	446
216 — Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 lipca 1972 r. w sprawie rejestracji przedpoborowych mężczyzn urodzonych w 1954 roku	448
217 — Ministra Rolnictwa z dnia 24 lipca 1972 r. w sprawie ceny, warunków i trybu sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych	448

213

UCHWAŁA Nr 205 RADY MINISTRÓW

z dnia 28 lipca 1972 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie nadania statutu Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń.

Na podstawie art. 21 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 72, poz. 357 i z 1964 r. Nr 16, poz. 94) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W statucie Państwowego Zakładu Ubezpieczeń, stanowiącym załącznik do uchwały nr 100 Rady Ministrów z dnia 18 marca 1960 r. w sprawie nadania statutu Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń (Monitor Polski z 1968 r. Nr 50, poz. 351), wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 5 ust. 1 skreśla się pkt 5;
- 2) w § 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rada ubezpieczeniowa składa się z przewodniczącego powołanego przez Ministra Finansów oraz członków powołanych przez Ministra Finansów na wniosek Ministra Górnictwa i Energetyki, Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska, Ministra Przemysłu Lekkiego oraz na wniosek prezydów wojewódzkich rad

narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) po jednym z każdego województwa (miasta), a także na wniosek Polskiej Akademii Nauk, Naczelnej Rady Spółdzielczej i Centralnego Związku Kółek Rolniczych.”

- 3) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Przewodniczącemu i członkom rady oraz członkom komisji powołanych przez radę przysługuje wynagrodzenie za udział w posiedzeniach rady i komisji w wysokości określonej przez Ministra Finansów. Przewodniczącemu i członkom rady oraz członkom komisji przybywającym na posiedzenia spoza Warszawy przysługują ponadto zwrot kosztów podróży oraz diety według zasad obowiązujących dla pracowników państwowych.”

- § 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

214

UCHWAŁA NR 206 RADY MINISTRÓW

z dnia 28 lipca 1972 r.

w sprawie ryczałtów za noclegi w podróżach służbowych.

W celu odciążenia uspołecznionej bazy noclegowej w okresie sezonu turystyczno-wypoczynkowego Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. i. Pracownikowi, który w miejscowości stanowiącej cel podróży służbowej nie korzystał z noclegu w hotelu lub

innym zakładzie hotelarskim, za każdy nocleg przysługuje ryczałt w wysokości:

- 1) 70 zł w m.st. Warszawie,
- 2) 60 zł w miastach wojewódzkich,
- 3) 50 zł w miastach powiatowych,

- 4) 40 zł w innych miastach,
 - 5) 35 zł w pozostałych miejscowościach.
2. Ryczałty wymienione w ust. 1 obowiązują w następujących okresach:
- 1) w ciągu całego roku:
 - a) w m.st. Warszawie, w m. Krakowie i m. Wrocławiu,
 - b) w województwach: krakowskim, szczecińskim, wrocławskim i zielonogórskim,
 - 2) od dnia 1 stycznia do dnia 31 marca i od dnia 1 czerwca do dnia 30 września:

w województwach: katowickim, opolskim i rzeszowskim,
 - 3) od dnia 1 czerwca do dnia 30 września:

w innych miastach wyłączonych z województw i województwach nie wymienionych w pkt 1 i 2.

§ 2. 1. W razie korzystania w czasie podróży służbowej z noclegu w hotelu lub innym zakładzie hotelarskim pracownikowi przysługuje zwrot kosztów noclegu na podstawie rachunku, z tym zastrzeżeniem, że nie mogą być rozliczane — w okresie całego roku — rachunki za noclegi w apartamentach hoteli i zakładów hotelarskich wszystkich kategorii.

2. Zastrzeżenie, o którym mowa w ust. 1, nie ma zastosowania do osób wymienionych w zdaniu pierwszym § 27 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1948 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. Nr 38, poz. 279 z późniejszymi zmianami) oraz do osób towarzyszących delegacjom zagranicznym.

§ 3. Przepisów § 1 i § 2 nie stosuje się, jeżeli pracownikowi został zapewniony nocleg bezpłatny lub po niższej cenie niż ryczałty określone w § 1 ust. 1 przez państwową jednostkę organizacyjną zlecającą podróż służbową albo przez jednostkę, do której pracownik się udaje.

§ 4. Upoważnia się Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych do:

- 1) wprowadzania w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska oraz Przewodniczącym Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki zmian w okresach i zakresie stosowania ryczałtów za noclegi w podróżach służbowych oraz do określenia warunków korzystania w podróżach służbowych z hoteli kategorii „LUX” i zakładów hotelarskich kategorii I,
- 2) określenia wypadków, w których pracownik uprawniony jest do korzystania w czasie podróży służbowej z samodzielnego pokoju w hotelu (w zakładzie hotelarskim).

§ 5. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym i społecznym stosowanie przepisów uchwały.

§ 6. Wykonanie uchwały porucza się ministrom, kierownikom urzędów centralnych oraz przewodniczącym prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 7. Traci moc uchwała nr 91 Rady Ministrów z dnia 28 maja 1969 r. w sprawie ryczałtów za noclegi w podróżach służbowych (Monitor Polski Nr 21, poz. 173).

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

215

ZARZĄDZENIE Nr 56 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 27 lipca 1972 r.

w sprawie zapobiegania nieuzasadnionemu wzrostowi kosztów inwestycji.

W celu przeciwdziałania wzrostowi planowanych kosztów inwestycji w toku ich realizacji, zagrażającemu osiągnięciu efektów społeczno-ekonomicznych założonych w 5-letnim planie społeczno-gospodarczego rozwoju kraju na lata 1971—1975 i wykonaniu rzeczowego programu w sferze inwestycji produkcyjnych i usługowych planu centralnego i terenowego, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za koszt nieprzekraczalny w okresie realizacji i rozliczania poniesionych nakładów i osiągniętych efektów z inwestycji uważa się wartość kosztorysową, określoną w zatwierdzonych założeniach techniczno-ekonomicznych lub w dokumentacji jednostadowej, stanowiących podstawę decyzji o włączeniu inwestycji do planu i jej realizacji.

2. Przy opracowaniu projektów technicznych jednostki projektowania są obowiązane do przestrzegania planowanych kosztów, określonych w zatwierdzonych założeniach techniczno-ekonomicznych. W razie nieuzasadnionego ekonomicznie przekroczenia planowanego kosztu w fazie projektu technicznego inwestor jest upoważniony do odmowy przyjęcia projektu i żądania jego zmiany na koszt i odpowiedzialność jednostki projektowania, przy jednoczesnym zastosowaniu sankcji umownych, przewidzianych w umowie o wykonanie prac projektowych.

3. W toku dalszego projektowania technicznego należy przyjąć zasadę, że inwestorzy nie mogą zlecać wykonywania projektów technicznych jednostkom projektowania w większym zakresie rzeczowym niż przewidziany w założeniach techniczno-ekonomicznych, jeśli miałyby to spowodować wzrost kosztów. W takich wypadkach jednostka projektowania może odmówić wykonania zlecenia opracowania projektu technicznego do czasu zatwierdzenia zmiany założeń techniczno-ekonomicznych w trybie ustalonym w uchwałie nr 75 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1972 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 23, poz. 133).

§ 2. 1. W celu zapewnienia odpowiednio wczesnego przeciwdziałania wzrostowi kosztów inwestycji będących w toku realizacji ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i prezydium wojewódzkich rad narodowych wprowadzą bezzwłocznie sukcesywną kontrolę zgodności kosztu realizowanych inwestycji z kosztem ustalonym w założeniach techniczno-ekonomicznych oraz zlecają podległym organom kontrolno-rewizyjnym nadzór nad przestrzeganiem dyscypliny kosztów inwestycji.

2. Sukcesywna kontrola kosztów realizowanych inwestycji powinna być prowadzona przez dyrektorów przedsiębiorstw inwestujących (jednostek równorzędnych) w miarę